

Ivar Sild

Oletus

(kuues luulekogu, luuletusi ja poeeme 2000/01)

<http://ivar.gemusegarten.net>

SISUKORD

1. Valgusetu pimedus – R. Hundile 06
2. Vendadega
3. Esimene sõber
4. Tootemiloom
5. Tagasi liustikele
6. Karjad
7. Kiltmaa saaga
8. Minek
9. Loomulik
10. Oletus – proloog
11. Oletus – lootusrikkalt
12. Oletus – esimesed vahemaad
13. Aguliloodus
14. Naturalistlik
15. Tormid
16. Ängi elupaik
17. New age
18. Liisile – 7 aastat hiljem
19. Mina ei ole
20. Kui ei armasta
21. Kesklinna vihm
22. Ilmakurjuse vastu
23. Ma salgan
24. Katkitud palve – Veikole
25. Secretly
26. Vikerkaare lipu valguses
27. Narzissos
28. Ekshibisionist
29. Sadist
30. Nekrofiil
31. Ei suuda
32. Lepinguta
33. Jutlustaja
34. Vali Pher Lutsi
35. Punane valgus
36. Sinine
37. Tiigipind
38. Mehed sajus
39. Do what you want
40. Appi
41. Vanaema
42. Kaupa ei jätku
43. Russalkal
44. Promenaadi all
45. Tuvi
46. Ja...
47. Ükski elu ei möödu
48. Edikule
49. Kolm miniatuuri, kui ei julge
50. Ploomid
51. Seitse ploomi
52. Provanssaal
53. Sest et olen
54. On õhtuid
55. Salalaekas
56. Suvelõpus – Margusele
57. Taas minevaeros kiusab mind – neljas poem Laurile
58. Üksiklase programmilised tekstid
59. Oletus -- epiloog

VALGUSETU PIMEDUS -- R. HUNDILE 06

ära lase mul üksinda
elada pimeduses kus pisimatki
vähimatki valgusele sarnast
elujoont pole
ei saa ju ometi võõral maal
nii palju martsipanist elevantte olla
et su mugavus ja suguiha
sinna suurt raha jääksid võtma
minna üle lahe näeksid lõtva
liha ihult minemas oled sulane
tsõlibaati tellid makaronidel võrtsiks
ent mina võidelgu siin
enese ja teiste liitsistunud ilmas
dark-room'i ise ei lähe
kuid päike on kustunud
ja linnatänavad kadunud
olgu päev või öö
mu ümber üksindus
ja tasa koilusid kobavad kiimased tondid
kaua kas kaheksa kuud
tõesti pean suutma elada
pimeduses kus pisimatki kiirt pole

VENDADEGA

väljasurnud loomadega räägin kuskil
ajuväljade tagasoppides
mõõkhambuline tiiger mammut
isegi arheoptüks naerab säääl oma
esimest kajakanaeru
külmi iile liustikelt
kukub vahel alla kiltmaale
mõnesid väikseid jäätükke
lume-rahepudi
lopsakaile lehile
ringis istume Emajõe võimsal kaldal
(kunagi ristitakse ta Doonauks)
tuld pole süüdanud
sest elemente pole keegi veel allutanud
ainult et tajumatu liikumiskrigina saatel
maaema nahk lihvitakse
hajuvad loomad
jään üksi kuni ilmuvad mu vennad
tagasi jahiretkelt kaasas suure kassi keha
nad peksavad mind sest kõle on ja igav
sala luban nende jookidesse segada ogaõuna
ent ma ei tee seda kunagi
mu vennad on halvad
nad on mu vennad
mul pole kunagi olnud vendi

ESIMENE SÕBER

nende mõrgamine
sosingi on kohutav
kuid tean
mitte kõhkluseta
TULD nad kardavad

TOOTEMILOOM

millega ma ometi koduseid üllatan
pärast pikka meditatsiooni
paastukuud stepi lagedamatel nõlvadel
kuidas ometi lähen ja ütlen
shamaanile oma tootemilooma
väetimast väetima
hiire

TAGASI LIUSTIKELE

algid eksisid ära sookurgede parve
soolakast rauakast laukamudast
toituda võimatu tundub nälg viib silmad
kuhugi hallotsinogeenseente tükkide varju
põrrab õine rituaalitrumm kajab laasikutes
laantes hüübikarjetega tahe
ta näeb ta näeb me kord elatud lugu
karjub
vabaks vabaks saama peate
minema minema jääle peate
seal puhastuma peaks me piinatud vaimud
ärkama ellu ammuse armastuse märgid
liudadele langema toidud
vabaks vabaks saama peame
tagasi tagasi liustikele

KARJAD

ei maksa endast heita
magamajäänud vaimu
kes mammutikarja on kaotanud
trumm mürab ööst läbi
peegeldades tähekiiri kaugest ilmast
peakohal
või ala
surm või Ema
pole tähtsust
samaan teab niigi kõike
võrreldes meie
või hundikarjaga
puudesalus on üksikuid
koobasteski
rituaaltantsud joogist tõusvas hõngus
hiljem ränd üle pakatava maa
mammuti saiga hobuse
karjad mis meenutavad meie omi
oleme murdunud odaotste vangid
tappa ei suuda
marjad sügisesse kuivanud
ei maksa endast heita tootemilooma
olgu või stepihiirt

KILTMAA SAAGA

sel kiltmaa pruunidel ja kollakatel kaljudel
mammuti hõigatustel valjudel
tajun su südame tukseid sammudena
eemaldamas mind hõimust lähme rammudena
nahad on viletsalt pargit viimased endist
rõõnduvad miileiga mis nõuavad rendist
surnud ne jaoks me oleme päriselt
kuid meil ju hing on sees ei kärise
nad leidsid meid teineteise pöörasest embusest
räniteravikud äratasid poisid lembusest
samaani iidne tarkus ja sõnatu needus
viis meid koopast sinna kuhu kutsus loodus
kahekesi ehk me madalad laubad ja kivimusklid
suudavad alustada uut elu hirmu ja himu usklik
siiani olen ja sinagi vabaned teadmatuse taagast
kunagi meid leida võib vanimast armusaagast

MINEK

ma ei lakka kunagi unistamast
hommikuse niiskuse kadumisest
mu nahkade vahelt
palakad tuleb ikka kuivama laotada
kuigi kõrguv jäämüür siinsamas
mismoodi küll peaksin ületama lageda välja
täis lund
pragusid ja tuiskusid
kutsun appi oma väetit tootemilooma
palun esiemalt nõu
hukatuski pole hirmus
nahad kokku rullit
ja vallatu hunt kaasa hüplemas
ma lahkun viimasest rohelisest liblest
ja hakkam meeleheitel otsima teed
üle kevadise liustiku
mis sulab
sulab pinda viies
mingem siis

LOOMULIK

tõusen siis kui puhanud on vaim
kui rõskus magamisenahkadest on kolinud
suveaasadele
magama lähen kui käed oda tõsta ei jõua
ning silmad vajuvad kinni
loomulik on hommik
loomulikum õhtu
sünd
surm

OLETUS

Ei ole kerge kuuluda väga vanasse rassi.
Peab kandma mineviku, katsumuste, väsitavate kogemuste, pettunud mõistuse ja tunnete rõhuvat koormat, -- kogu põlist elureservuaari, mille põhja on sadestunud kibeduse ja kurbuse sete

(Romain Rolland "Jean-Cristophe")

**See on arvatavasti suurim retk,
mis keegi eladeski on teinud.
Terve emakese Jõe oled sina
läbi rännanud.**

(vabalt meenutes J. Auelit)

PROLOOG

kareda
kui sinu parkund nahk
kätel põsil
vastu nühin oma odaotsa
nühin et peletada nurgelisust
lehe siivas kaju
korduv märk su lihastel
joon ihust
tipp mis tapab kord nad kõik
tiigri mammuti saiga hobuse
otsigem oma saatust nende seast
ma näen isegi väikseimas jäljes
teraviku suunatust üles
ema lätete poole
nühin odaotsa
pannes kogu peitund
pinge ja armastuse
tumedad tungid ta sisse
tast tuleb tapjaim
mõrvar
ka sina ei tea miks ma praegu lähen
kas kuskil on külmi koski mu jaoks
et pesta uhtuda nühkida välja minust
need saladuslikud soovid ja ihad
esimene kiir heidab mu silueti korra
niiskele kõdusamblasele seinale
ja ma olen läinud

OLETUS -- LOOTUSRIKKALT

veidrad
mulle meile nii tavalised
männasjad puud
ehmatavalt külmade
siniroheliste hõbejate okastega
päikse üha kasvavas valguses võtavad
kuldseid kiiremini omaks
kui lubab süametunnistus
viimne testament sulle

aimel kuulen
säält nurgakese poolt te hõikeid
sammumüdinaid
jooksval kaljupinnal
haabjate vihinaid laineid lõigates
kuid mu jäljed on olnud kerged
te peate leppima ootuse piinaga
kuni ma ise olen valmis andma
tagasi endast hinge esivanemate
veel noortele kalmudele

lähen ja õiehelmed haaravad mu sääri
kivid lükkavad üles taldu
vennas tuul rabad juustest
pikkadest ja metsikutest
ning silub nad taas
kodunurga head teed
inimestele oleks mõistetamatu
üks ja läbi maailma
üks ja üle taeva
üks ja alt põrgu
üks ja enesega

mina enam ei karda
pakitsus
kubemes
hinges
vaimuski
viib toob jõevoogudest kiiremini
kiiremini kiiremini kiiremini

OLETUS -- ESIMESED VAHEMAAD

kõige raskem on saada üle esimesest
võõrast kivisambast mille pannud aeg
esimesest metsatukast kus pole
jahtinud tarvast
kõige raskem siseneda esimesse
laulvasse sohu
kus hääled nii pidetud ja kalgid
kõige raskem siiski
teada et ei tule eal tagasi
siiski ma lähen edasi
kuhu kutsub luigeparv mind
ja hulkurhunid

AGULILOODUS

kuidagi ei saa ilma väikese värvuta
kes aeg ajalt mu peost pageb
ent ikka jälle naaseb
pea ilmast segi lage
väli nõuab muruseemet ja niidukit
ostan korgiga pudeli
sest korgita pole
veini sisaldus drastiliselt väike
kallan üle januse maa
tärkavad viinapuud
mille ääres Jeesust veel ei kõnele
sest nad on värsked
linnud kiiguvad okstel
sarnanedes hirmsamal kombel
nende uulitsapoistega koduagulist
kus kassidel on pahad päevad
joomaritel ent pillerkaar algab õhtuti
sisse õhuaknast sööstab pruun värb
ja kangestub lehas
alkaloidne leotab viimsed suled lahti
silitan nirakaimat kassi õuel
ning sulen jälle pihi
uue toiduga
laip langeb hammaste ette

NATURALISTLIK

kusen kraanikaussi
kus on nuga ja kaks taldrikut
roostevabast terasest
glasuuritud
kusen kraanikaussi
näen kuis kollane hape
kusihape
söök ära terasnärvid noal
peksab kaamed pinnad praguliseks
nägude üle ajavõrk langeb
kusen kraanikaussi
mu jumal mu jumal
mida ma ometi olen joonud
mu jumal mu jumal
mida sa ometi oled loonud

TORMID

vaikse pühakuilmega näol
sünnivad minust kevadetuuled
pühivad laastavad tormavad
tormiks
läinud kätte hobune oma sinakasvesiseil karvul
joostes kiimasena märakeste järgi
kummaliselt hetero mu Pegasos
soolaukas Driscolliga joob mudavett
Cambulambut pruusates tervitab
vaikse neetud imalusega
sõuab pilvi välja ninasõormeist
kastes ilma üle sinepivahu ja ketsupiga
loovad uue loojangu
kargema ja põhjamaisema kui eales varem
suvaliselt inglise keelt piiblisalme
armu ja looduslühirikat segavad
lärmaka patusena ronib minust huulilt
välja äbarik hingeline vihm

ÄNGI ELUPAIK

tuleb ette lapsikusi ja koerusigi
mis hinge kinni võtavad vanaemadel
tuues neil surma veelgi lähemale
parim neist on ostuhullus
ja räägitakse luuletajate hullusolemisest
sina oled vampiir
mina olen vampiir ka
see on refleks
lihtsalt refleks
nagu filmiseks
teiste kannatusi imeme
ja kannatust proovile paneme
kui lahvatanud treipingi südemevihm
on me huulilt purskunud niidid
mis siuglevad südamete kõride tuharate poole
kus asub valu
kus on ängi elupaik

NEW AGE

vaatan silmsidet kaotades oma sündmatult oleva
ihasid olvava ema üsast
ja tahan karjuda ta keerulisi litaaniaid
võidutsedes gregoriaanuse koraalist üle
kui iialgi varem on suutnud Bach või Beethooven
võiks kätelda Händelit
ent enne platsenta pesen maha
ja kirun viletsat palmolive seepi
mis kuivatab ärs mu Lindanisest sündinud tunderaasud
vaid veel pisem poetess nopib nad kivide vahelt
ja saab kuusikute varju oma hoorajalikule kõhule
kus asub tema ängi ja kolme lapse sünnipaik
vaatan muudki kaotades välja oma sündsalt oleva
armukese pükstest kelle mõtteisse
ei mahu muud kui
kännud kannud ja raha mis tõusnud palkide eest saab
maha pesta pole enam häbigi
tõuseb süütu päevaloode kastes ilma üle verepisaratega
mu uue venna sünnikst
kelle nimeks saab
Tõene König

LIISILE -- 7 AASTAT HILJEM

tean et ei saa keelata armastamast
et ei saa ise olla armumata
armastamata teist
milliseid tähepisaraid
nõrgub me siiratelt võõramaisest tushist puutumata ripsmeilt
sina ei joo veini
mina praegu küll valget
linnatänavatel väänlevad kuningate rajad
üks Tallinnas
teine Helsingis
meie neid näeme kui kuu varjutab taas
kuuskede ohkeid linnaservas esimestel talumajadel
siiski Levis levitate teineteise ümber juhust
mina vist vaevalt enam võõrsile läinut näen
loodan et ta polnud päris kuningas
ehk vaid kehkleja ja petis
oled sa tööle läinud
mina veel kodus töötan
me salapatud ühte pörgu viivad meid
õestume vennastume säääl
tühjad kestad kallimatele jätnud maa peale oleme
ise täiust naudime kuskil mujal
kus ei tea kunagi
me armastus on kindluseta märk
soo päält leviv palavik
vahel paneb värisema
vahel higistama
ometi kiirgava päikese nimel Raekoja tornil
anname kõik

MINA EI OLE

mina ei ole moraal
mina ei ole revolutsioon
ma pole maailm
ega minagi
ega midagi
vindus kurgi jäänused ma prügikasti tagant korjan
loen hulkurpeni hambad üle
ta peremehel pole kodu
määrin ta üska kirburohuga
vahel kedagi teist rikkamat truuna päeva kaks orjan

KUI EI ARMASTA

kuidas te aru ei saa
kui ma teid ei armasta siis
ei saa ma teile ka kängurusid joonistada
olen haige hingega vanaema
sinise tiivaga kameeleon
närimas riisikõrsi tammejuuri
mind ei saa olemas olla
olevat lootusetu karjatus
loodusetu
magada oma venna või õega
peaasi et magada ja armastust avaldada
salata ja kavaldada
ma ei saa
ma ei saa kängurusid teile ka joonistada

KESKLINNA VIHMA

väline vihm ei sega mu sisimaid tegemisi
ma ei tee midagi
öös kännud ja juurikad
sujuvad minust mööda
kuigi ma kesklinna CCPlaza reklaami all
olen kastetud neoonsärasse
nahk tulnukliku helgi võtab kaasa
ma olen kolmandat päeva surnud
pruun gaasiline keemia
mobiliseeris mu vere
lisan sovetškoeshampanskojet
ristid uued ja kapitaalsed
kapitalist toidetud
hakkavad värelema
miks mulle tundub
et kõik ihkavad mu minekut üle kiirgava taevavõlvi
ses tuumasõjast ohustatud stratosfääris et hõljuksin
oleksin ma nii rohkem jumal
miks mingi vastupandamatu suitsidism minus muneb
musti kerajaid rohetäpseid asju
lelud mida teistele pakun kirjanduse pähe
olen teraapilise luule ohver
otsin kannatusi
et pääseda jälle teraapiarühma
sinna eesti kirjanike hulka
teadlikke andekaid pole olemas
kunstnik meister on alati vastsündinu
puhtam kristusest või aadamast
ometi minu loodud kerad on tundetud
plaksudes lõhkevad ristidel või poevad peitu
juurikate ja kändude alla
öö hakkab tasapisi mööda saama
selleks korraks
CCPlaza reklaamkiri vajub päevavalgusesse
ajan end kobarkino prügikasti kõrvalt üles
tuian üle Viru üle Vabaduse
üle kõikvõimalike väljakute
neil alati on palju inimesi
zombilaadseid aga siiski elusaid
rohkem kui mina
ühel unustatud surnuaial
peatun längus risti ees
mille murenenud marmorilt loen vaevu kokku oma nime
deja vu

ILMAKURJUSE VASTU

kuidas kaitsta end maailma kurjuse vastu
nõ päris elu
kus kõik on teisiti
ei ole vihmapiisa südamekristalli
prismaatiliselt murdunud kiiri
vikerkestil ja pildimasinatel
miks ronib valkja limeja tõuguna
elu mu vaimu pääle ja ajab mürgist sülge
mõtteisse
salasosin
ära mõtle ära mõtle ära mõtle
oled nõder oled nõder oled nõder
kas ma jõuan tõsta härglaste mõõka
pea kohale et prismaatilised kiired
looksid mulle uued vikerkestad
vikervärvid mis muudaksid mind taas
tagasi olijaks kõiksuse südamekristallis

MA SALGAN

ma salgan ära oma olemuse
tõesed ihad kastevihmast tekkinud
kiheluse nahal ja kubemel
vaimu üksinduse
salgan ära ikka veel
it's a sin
ainus mu südames oled Sina
nii hea on vahel keelatud alale
okastradistet asfaltiplatsile
värviliste kriitidega joonistada lilli
ainult nüansikamaid kui Starkopfi omad
Vabaduse väljakul
salgan ära vaadates uduvihmast ja koidikust
ilma üle ehitunud vikerkaart
oma oidipiaalse sisemuse
olen kahel jalal mees
alastuse vikerkaare all
kuldse punavvarjundiga kiire
suunan fallorest kadakatele
seda ei pea ma isegi salgama
sest keegi ei näe

KATKUTUD PALVE -- VEIXILE

nüüd tean et vaikida võib
kui tunnetest tulvil tuvimuna
vaikses lembushoos sirutan käed
su karmi monumendi poole
mida räbal peidab ilma eest
ma küsiks sin küll
mida tohin või ei tohi
aga kõrb räägib ka rohkem
paemüür on elusam
kui keegi ütleks et su mõistet
platonlikku ideed ja vära
tõesti tarvis pole püüda
kui keegi ütleks
ei ma kuuleks hahinatki
kosmodroomi eelnev müra
viskab universumlikku tasadusse
jõust sündinusse
kivina maagina kuukristallina
tuhandete hulgas samane sulle
seepärast palun
halastust
heida oma veidrad silmad mu pääle
anna mulle seda
mis sul vähe on
paljust ma ei hooli

SECRETLY

sa pead end tegema kellekski teiseks
ära ostma iseennast
jõllitades mind
salaja
ning sellest pole veel küllalt
minu jätab endiselt üksinda
jalutama Trianause samba ümber
linnapiatsile kividesse kulub kraav
vaikselt
salaja
keegi ei tea
sinu poolest ei tohigi
mida me kaks välja mõelnud
sissepoole pööratud kasukaga siilik
südametes
näen vaid bols likööri sinist
segatuna apelsinimahla ja viinaga
olen juba avalik alkohoolik
salajas
ent on minulgi sexualneeds

VIKERKAARE LIPU VALGUSES

täna meil lehvib siin lipp
kuue värvitooniga
kuuest lasteraamatust
me marsime õlg õlas on kinni
vaid unenäos
päeval kisume ilmalt maha värve
õhkame üksikutena baaris
mille seinal lehvib lootus
kuut värvi lipp
põdurate kassidena luurame ja hüppame
varblaste poole
põdurate heksameetriliste kassidena
me hüppame varblaste poole
ja tühja kõhu ning kirest ohkides
vajume voodisse
rahuldamatus teeb meist perverdid

NARZISSOS

peegelpildi lumma pole mina esimene vangijäänu
enda ilust joobuda ning siis lahti ütelda
võimatu võimatu
ja te väidate et teile ei meeldi sookaaslaste ihud
kas vihkate siis nii väga enda oma
kui hetki on mil suudan lainetava pinna
sulamassi klaasja endast heita
panna lüüme poisi peitu murdlaineisse
siis saan ka ilmaasjust aru
tunnen kevade kulgemist ja kõduvat korda
tulevat lootust loomulikus päikses
rannal haihtuda liivasse
sulamassi taas
tekib liivast klaas

EKSHIBIONIST

hommikul lauale ronin
alasti
tõmban kardinad eest
et tuppa lasta veel ärkamata päikest
naabrid kuulaku linnulaulu juurde
minu kaunist diskovara
õhtul nii muuseas
nad on veel pimedad
unustan kardinaid
tihti õiget aega katteks võtta
taas ma alasti kõigile näha
puudele uinuvile linnuli
hulkurkassidele

SADIST

tema nahktagine olek jalutab tihti minema
jätab mu kummuli väänlema ihast
eelkõige ta tuharad
väiksed ümarad löökidest värisevad
väljas praegu ilm roheneb
rikkaid värskaid lõhnu koguneb
me meelisse virgutavalt
ta ei tule mu juurde ta norib tüli
õrritab mu roimalisust
muud ei taha kui tunda ta ihu oma vastas
veidi panna nahka värisevama löögist
murda roosa vastupanu
peopesas kuumavat jälge

NEKROFIIL

lubage ma valvan te haudade üle
et liimendavad tõugud
teie ihusid ei näriks imeks lutsutaks
ära valgeks pudruks kui merevaht
jäänuna punakassõmerale rannaliivale
lubage
sest minust suuremat armastajat pole
lubage ma valvan te üle
et hinged ula peale ei läheks
vaid ilusti ingliskooris koraale laulaks
haudade sinendavast marmorist
mis koidus ja ehas
violetseks murdub
lubage ma valvan te haudade üle
sest mulle te seda kinkimast keeldute
muide Moliere on ka minuga

EI SUUDA

üksinda istun su peale mõeldes
tahan anda end millegi lummusesse
ma ei ole tööline olen hulkuv koer
peni ilma sinise või punase kunstnahkse rihmata
aheldamata Prometheus
tahaksin suuta end korraldada
panna rutiiniringi
kaheksa korda viis tundi nädalas
mina ei suuda
mu vend suudab
mu vend suudab

LEPINGUTA

kui suudaksin teeksin midagi ülitobedat
sees mässavate krooniliste haiguste kiuste
nendega võitlust pidavate kirgede rahuldamiseks
kui suudaksin looksin uue maailma
ilma jumala pandud lepinguta
vikerkaareta
ise tahan luua normid piirid müürid
kõlkuda risti aheld'una pae ja dolomiidi rõskusel
tunda tuharate tummuses
kivide kõnet
kiimalist krobedust kõditamas kahkjat
nahka
homod on väljaspool sotsiaalsust
amoraalsed
kuid mitte amoraalitsevad
oo seda väiklast sipelgapiinamist
pinnust palgiga me oskame
jätan halleluuja teiste hooleks
hoolimatum olen lehmalaagast
seasitast
pardipasast
fekalism mu ümber hõljub
kui kärbseunelm
porilase eau de parfume
analisis mõistekanalisis
ulbib uppumise äärel
sest puhtust ei usuta
steriilikutel bakterioostaati
lunastuse tõestamiseks piserda
nad kaovad ise aimamata
ma ei taha lepingut
tahan ise luua armastuse
inimlikult tobeda

JUTLUSTAJA

halleluuja
rahvas
kas teile meeldib Jesuuuuuuuus
muidugi meeldib
Jesus peabki meeldima
kõigile
aga kas Jeesus on seksikas
naised
homod
sosiin pinkides
mida muud võiski oodata
kergelt kõhklev naishääl
jahh
kogemata koosolekule eksinud homo
see piitsavars ja präänikupuru
no kuulge mis te nüüd
halleluuja
Jesus elab
ameerika ameerika ameerika
naised patustavad unistades kepist TEMAg
nagu libu kord sai
karistuseks igavene frigiidsus
Homod põlgasid jumala poja
keppigu teda nüüd vastutahtsi

VALI PHER LUTSI

ta ei ole sünge
ta ei ole libus
ta ei ole lõbus
ta ei ole kange
ilus soliidne usaldatav mees
ilma tolknevate juuste ja naisteta
platoonilist plära ei kuule
pigem lähimas sirelihekis vägistab
nii poisse kui tüdrukuid
on mitmekülgne tark ja osav
salsat tantsib
brake'i keerutab
ning Eurovisiooni võidab
tal pole kindlat nahavärvi
iga ühe vastav fantaasia
miks mitte valida
Pher Lutsi Pher Lutsi Pher Lutsi

PUNANE VALGUS

koit või eha mu tuba
valgustada ei saa
ilmakaared on valesti
lõõn siniseid öökirpe
oma laubalt ja siilisoengustki minema
välja rohelusse
kus nad algselt lehetäideks saavad
et hiljem sotsiaalsuses hävida
vahel ma nutan nende pärast
nende valesti võrsunud arusaamade pärast
vahel ma nutan nende pärast
on nad ju siiski minu öösinised lapsed
kes punast valgust ei kannata

SININE

kes meist ei tahaks olla prints
printsess
vähemalt väiksena
lihtsa lapsena
ei erista me ilmakorra tegelikke aristokraate
sündimata eliiti
tipuks saanuid vaimuväras
kaks verd minus voolamas
üks sätendav ja värvib taevast
talveööst südasuve keskpäevani
teine konservantidest koosneb
ja määratult värvitu
violett või lilla
mu olemust peaks avama
kuid venelased ja muudki europiidid
ütlevad lihtsalt
goluboi või blue

TIIGIPIND

vee neelavast tahtest
peegelduvad üksikud pargilatervihud
harvad pardiliuglemised helisevad kaasa
tuule hoigumisele
vee neelavast tahtest hoolimata
paistab nõrkki valgus kuhugi
luigesiluett ja kevadarmastus
tuul pole puhunud veel tiigipinda

MEHED SAJUS

ja nad sajavad
ja nad surevad
ja nemad ärkvel
ja nemad unes
on olemas niipalju nukrust
jõudu igatseda samas
loobuda kui viinamari juba
huuli mahlaga niisutanud
me oleme kurvad
nurgelised
kardame näidata end
it's raining men
hallelujah
meiski on tunded
õrnad ja siirad
it's raining dame
hallelujah
ometi külma hingega läheme
jätame teid maha kui türäle
küllalt on saanud
selja taga baaris veel õelustki
te üle jagub
ir's raining deam

DO WHAT YOU WANT

kirglik päike embab krobelist tamme
äratab elule tuhande aasta taguse seisundi
kui kuskil tühjas hoovis me kraapisime
ära riided ja moraali
tee nagu sa tahad
terveks ööks
räägi mulle kõik oma fantaasiad
ja mina räägin omad
kirglik päike loojus
pudenenud puidu põrm enesesse võtab
hommikul näen keskit embamas
ma läbi laugeil kasvavate sinililled
keskit teist

APPI

päike erutunult riivab mu aknaklaase
et siis pageda
askees ehmataab
appi ma olen vana

VANAEMA läheb poodi
kõik teised
liiguvad kiiremini

KAUPA EI JÄTKU KÕIGILE
VABANDAME

oleksin tahtnud endale
korralikku ema

RUSSALKAL näib kajakaid
väheks jäänud olevat

PROMENAADI ALL
lebab surnud
tovi

TUVI
ei ole merelind

JA kajakad
karjuvad

ÜKSKI ELU EI MÖÖDU PETTUMUSTETA

ütlesin emale
pärast tema
suitsiidi katset
kui ta koduteel nälga kurtis
olin külmkapi tühjendanud

EDIKULE

jälgin oma kõlavate silmamunade tagant
kahte pornoreerivat poissi ekraanil
ja siis tuleb neid üha juurde
Kaligula efekt
Nero sündroom
Sade lõplikkus
ma janunen pigem non-alcoholic glögi
ja sinu käte siledusi mu karvadel
karedat põske ja nohinat
kui avad järjekordse glögipaki
kuidas portreeterida lindu
kuidas eskorteerida sind
koju teki ja linade vahele

KOLM MINIATUURI KUI EI JULGE

üle enese
üle väikeste
mammuteist suuremate
hirmude
sirutan meeltheites oma käsi
pilke
ei väsi
diskopalli vilke
põrnitsemast põrandal

läheks ära
kui lubaks iha
ent ikka siin
võtmata kellelgi pihast
vahin
vahin
endas viha

lukule surun suu
hüüan su
nime
ja et sul
on suur
sünnib ukseavast ime
olla omaesine käsid
väsid
käsi
lasi
alla püksid
olles kaks
tegime seda
otsisime endis
teab keda
või vendi

PLOOMID pole kunagi
mu lemmikmarjad olnud
neid tuleb aeg ajalt süüa
näiteks kui arooniaid pole

SEITSE PLOOMI

suurt ja võluvat

mu türal reas

ripuvad jäiga varre küljes

otsides vastust mu unustet soole

sexile

kuuele pisarale

kahes silmas

mu melanhoolsele painajale

mida teistega jagada ei suuda

ega ikkagi

PROVANSSAAL

mõtetest veelgi tühjemana
peksan seinale majoneesi
marmorroosa kolba piirest
ning jagan kuumavat ihu
kõigiga kes pole femme

SEST ET OLEN

naabri ukse taga
tühi smirnoff
mu naaber on asots
aga vihmapiisad
mis poriga kotta roninud
ei ole viinpuhtad enam
Niobe veritsevad silmad
käivad ajatutest joomistest
läbi ja kutsuvad politsei
mulle sest
olen selline pederast

ON ÕHTUID

on õhtuid mil ma ei taha
draakonitantsu hiina vaibalt
vastu sõdima mu nukrameelsusele
on hommikuid mil surmata tahan
kirsiõisi
et kunagi neist ei kasvaks
punaksviolette marju kelle verimahl
valguks üle mu sõrmede
neid pigistes
veri mu kätel
läbi õõ mis kiirgab tahtetuid kirgi
soovimata lapsi
enam kui soovitud roimi
on õid mil kuu vahetab välja loojangu
kaksikuid me ei erista
kaks pead veel õhetavad
nende suud õhkavad
suudlevad mu kiiva pilgu alle
enam mitte

SALALAEKAS

läheb eemal tuultes mu oodatud arm
kaasa viib vahtralehed ja küünlavalguse
salalaekest kindad pitsilised võtan
niiti pidi üles harutan
sulavad tunded
kaduvikku läheb jälle üks luuletus
pimeduses tajun vaikse looma urinat
võnkeid sulaselgest tigidusest
kraapimas mu jalataldu
reisi
tuharaidki
kardan teda
üksindust
ent käed siiski sirutan pimedusse
võtan vastu ta kindluse
paljakäsi paljapäi
palju käin ta järel veel
enne kui suudlustes unustan sipelgate laulu

SUVELÕPUS -- MARGUSELE

oli kohti kus päike paistis eredamalt kui kaarleegi süda

I

alasti kuvari taga
veinklaasi ja pudeliga
milles alles veel pool
viinamarja elustavast loitsust
küünlad kuvaril
põlevad
ka
romantika
kaugusest
teisest toast ukсед vahelt lahti
Johann Sebastiani viiulikontserdid
kogu eelhäälestus on lõpetatud

II

kaksteist uut astrooloogilist märki
on kordustes taaslounud end
me mäletame lihtsat ja kohtlast algust
kuidas autos sel suvehommikul
ei paotanud sa suud hetkekski
hinge mainimatagi
ja kuis järgmisel korral pärast kolme kirja
oleks lõhkunud mu iha
sinu kiring tahtis juba lämmatada

III

metselajana ma kardan
väldin kui suudan
lõkse
eelkõige aga lihtsameelseid
need on tõmbavaimad
haare mida ei pruugi lahti kangutada
suuta
läbni närida osa endast
olgu siis terasesse jäänud koib
või süda

IV

on the dreamland
alati kannan valget smokingut
sammudes suure ehitise poole
ei ei
looduslik kaar
koopavõlv
mille all ühendan käed kellegagi
kes suudab luua mulle
poedi maa
olgu siis Arkaadia rohtiaias
või taastatud antiigi
meie oleme siiski Platoni pojad mõtteis

ja Sappho tütre luules
kuid lõõmavamas kires ja hoorajalikumas
kui nemad karmis ajas
meie pole sõdalased
meie pole orjad
meis pole vihkamist
meis pole tihkamist või tarmu
meie otsime ihkamist ja armu

V

ma joon sest see uinutab
ma joon sest ta surub alla mu türa
ma joon sest vein on luule ja armastusega
kolmainsuses

VI

kahe linna betoontalade rägastikust
niitliitete pikkuses
kajab vaid üks sõnum kui
depeche mode*
lähme kuulama oma isiklikku Jesust
ainsat hoolivust
koos ometi kord
enne ent pean suutma sulle rääkida
hoiatet iseloomust
haigusest nõrkusest häbist
enne

VII

ennekõike võtkem
kiirtest võru
ja surugem sõrme ümber
siis saab minust
liivimaa kirjanik
võib-olla
Lindanise siiski minu ürgkodu
pea ihuliselt tajun oma vaarisade varjusid
pelgupaika äikse või sõja eest otsimas
paasipragudes

VIII

ainult sulle saan

* telegraafi teel (prantsuse keeles) ühtlasi
kuulus popansambel

TAAS MINEVAEROS MIND KIUSAB -- NELJAS POEEM LAURILE

see kuis taas ja taas kord
mu ukse taga maandud kopid
oled veidi vintis
on proloog
siis tuleb sümfoonia ise
kõigi mälestuste ja olevaga ning puudevaga
muutujatega
endast sa ei räägi
vodkast eelistad sa ikka eestimaist
nüüdkordsaaremaist
kuid mitte eladeski finlandiat
maist kuhu ümber asus sinu hing ja südagi
otsin tihti
neid vastuseid kuskilt mudamülkast mis eal
pole näinud virvatulede tantsu või päikeseloojangut
keegi laukasilmale ta noorusajal
kabeli ehitas peale
sellist jõngust ta paraku neelata ei suuda
mida ma küsin eneselt
mida olekski filosoferida
lõplikust selles laotuses läinud valgust luigest
lumes mis keerdub südasuveski mu karvutul rinnal
ja sellevõrra rägusemas türaski
ojaa olen fallokraat
sina küsid ka
kas ma sind ikka veel armastan
vastan
võib olla
ent kindlasti teisiti
sel aastal tuleb kevad teisiti
tiu tiu ja teisiti
sina küsid ka
mis meid seob
ma ei vasta
usalduslikult räägid
Sebastian ütles et Eestis mine ikka Ivari juurde
vaid mind sa ainult külastadki
kurat oleks kergem kui sa ei räägiks
sest siis ei saa ma ise pidama
nad on nii väiksed ja väledad
need sõnad
mu kushett peab veel vastu me painete all
füüsiliste leidmiste ja vaimsete avangute risttules
sünnib taas luule sinu vastu
reinkarneeruv Eros
vähemalt selleks ööks on tapetud Styxia
vool mu süame ümmer
salas imestan et Sebastian ei helistagi
iga minu kolmekümne takka
kuni
sa lülitasid telefoni välja
ma ei saa neid sõnu huulilt
ei saa öelda
tule tagasi Eestimaa poeg
tule tagasi Eestimaa võsu
on läbi nukkumine tukkumise loeng
vilja rukkiniisulist juba väljal õsub
naine ja mees ja lapsed
ja traktor ja kombain ja kallur

ma tahtsin küsida ja ometi ei
kas kordki on olnud su südames
kodu minu jaoks
ausalt
aga ma kardan tõe
kardan paaniliselt rebida ämblikuvõrku
tühjuselt
loobumine kahele on saanud võimalikuks
kolmandat kas ei ei tule
või ma lõpetan rännakud põrmukamaral
pigem askeesida
sest läte kust kasvab lühidat ja pikematki
luulet veel
tilgub stalaktiite
stalakmiitideks
arteriaalsetes koobastes
tõesti me ei teinudki midagi ohtlikku
mida su abikaas võiks karta
kadestada
üksikut ööliblikat
kasvatan jälle
kuni ta tiibade laperdav siruulatus
varjutab tähed ja kuu
ning päise päiksegi
seekord on lootust ta tappa
juba sinu lahkumise õhtuks
ehkki mingit nukrat igatsemist
õhus hõljub
kui pronksingli kannalt
jälle laevu lahkumas näen
tean tean tean tean
sa tuled taas kord
möödas kuid paar või kuus
sa tuled taas
nina õline kui Filifjonka murdundkõrvalisel
portselanist kassipojal
ainult et tormi pole sa läbi teinud
ka nüüd
ent sul on teadmine
millega siiski suudad elada
ma olen enam vähem alati sinu
venoosses kultuurikohvikus
on siiski vaba laud kuhu istuda võime
mil silt on hõbejate tähtedega
RESERVEERITUD
hirmu sulle
et kui sa tuled
ja ma
tean tean tean tean
et sa tuled kord taas
kas on veel minus seda hubast
valmisolevat
ihaaltit ruumi
hirmu sulle
ja armu
ole nii kena ja tervita Sebastiani
ma armastan juba kummalisel kombel ka teda
meid kahte seob kindlasti üks ühine tunne
üks ühine isik
lindpüü ja ärakarano

ÜKSIKLASE PROGRAMMILISED TEKSTID

1.

kas teie teate mis on üksindus
olete te andnud oma käe rahuldamatusele
iharusele mis kasvab teist
kiiremini kui viljakast niiluse mudast papüürus
rulli on keeratud te saatused
ja unustet põletada Aleksandria raamatukogus
see häving oli suur kahju makedoonlaste kultuurist
kahju Damaskusest
kuid ometi sel ajal pole ma üksi
veidi enne seda filosoofia
räägib armastusest
minu jaoks ülimast kuigi tegelikult liivaterist rannal
armastused on nii erilised ja teisiklikud
mitte eladeski tõusiklikud
platooniline armastus tähendab mind
olen valem selle käibekõiksuga
võrdsustunud
olla tohin vaid lihtne semu heal juhul südamesõber
eal mitte eal ei paista aga kirge minule
peegeldamas võõrastelt järvedelt
iseennast müütilise linnuna põletan
kuid maa sümbolit muna must
tuhaasemele ei jää
olen viljatu elades vaid iseendast seda piina te ju ometi võiksite
võiksite tõsta pihkudesse kui paarinädalise
hädalise kassipoja
te ei suuda ma olen seda kuulnud ja näinudki

2.

teie määrate ju aja
ja korralduse
teie normite normid ja hälbed
teie jah
olen ühiskonna peale tige
ja samas andustus anun
te süütust ja tahtmatust adun
ma pole nii tugev et endale teeselda
rahulolu ligilähedat õnnele
teie ju ei olegi süüdi et
meie oleme peldikukultuuris
amelevad kulturistid ja piitsavarred
suitshämuste baaride kiimlemiste orjad
teigusad ja stressis
teie vaid määrate aja ning korra
mis on normaalne
kes meist on vänd

3.

kuid lubage
ma olen väsinud
nagu sügisese vahtraleht
veel terve meenutusest kirkas
laulan palsamina rahu
laulan üksinduse siirast rõõmust

joyful joyful hallelujah
ega Isa mind armasta
ega ema pole mul
ise olen endale sõber
laps
ja vend
kingin endale ühe sügisliilia
kuigi kardinad akna ees tummad
neelavad endasse vihma ja pori
ometi ometi tunnen et ori
olen endale ja ihale
saada käsi kallima pihale

4.

mulinee langeb su õlult
kui ruuge boagi
nad paljastavad su õrnad õlad
ja neitsilikud puusadki
käid ja hõljud hüüad
viva la diva
teie naerate
mina naeran ka miks ometi on ta selline
miks sa oled ei mees ei naine

OLETUS -- EPILOOG

hinge olen ma leidnud siin
selles väikeses kogukonnas
kus palju on sündinud shamaane
suuri ja igavesi
nagu puudekoha kaljude veeres
tuisu laul me kohal koobaste
neid on kaks
poolituv ja kasvav too pisim kild me hõimus
oleme säde kes süütab stepi
tapab ja loob kui kasvand kahjutuli
kord nad mäletavad kõik oma algust
nime HOMO sapiens

ja mitte ainult
oleme rahva alus kellest kord
jääd vaid hääbuv keel
iidsuse ja kohalviibimise hõnguga

paise on vajunud üle maakera
mõnes paigas tasandab teda jää
teisel on maapind erutusest värisev ja rabe
võppub kui palavikus
viskab välja kogunenud nooruseviha

külmus ei suuda igavesti katta
ent kirgi jahutada küll
sinna turvalisse jahutatud nurka
kord kodu teeb me rahvas
et veel tuhandeid aastaid paigal püsida
püsida kuni tuleb surm
küsida lohtu oma eluõiguseks
mida enam pole

keegi ei tea
ei tahagi teada
nemad ise kõige vähem
kui shamaanid välja arvata
oma minevikku
kestmise salapärast ahelat
mis läbi kosmose seob
veidrate vaimudega